

Афоризми

ЖИВКО ЂУЗА

- И зидови имају козје уши.
- Срби су лоши момци. Па, ипак се добро ожене.
- Тек кад је лако дошао до факултетске дипломе, зажалио је што није завршио и средњу школу.
- Преговори гладних са ситима се настављају, али им они ништа не вјерују.
- На гласачком мјесту ставићемо маску и одлучити се за оне, који је никада не скидају.
- Предстоји нам дуг пут. Враћамо се себи.
- Оне што ведре и облаче слабо занима метеоролошка прогноза.
- Није слијепи вођа једини кривац за кратковиду политику.
- Од ванредне, за себе је направио изванредну ситуацију.

- Пожар је под контролом. Још увијек нам гори само под ногама.
- Њихов допринос не стављамо на кантар. Можемо га објесити мачку о реп.

О АФОРИСТИЧАРУ

Живко Ђуза је рођен 1953. године у Подрашници код Мркоњић Града где и данас живи и ствара. Пише претежно прозу. До сада је објавио шест самосталних збирки афоризама: *Проїнозе из воде* (2008), *Испраћа је у ѿоку* (2010), *Буква ливадарка* (2011), *Шта су ѿисци хѿјели да кажу* (2012), *Ово и оно* (2015) и *Писање у вјеѿар* (2019). Поред тога 2017. године из штампе му је изашла књига прозних текстова, монографског типа *Мркоњић Град на узбрѿицама и низбрѿицама*.

Заступљен је у више антологија хумора и сатире, а радови су му објављивани у бројним дневним новинама и часописима.

СВЕТОЛИК СТАНКОВИЋ

- Новац не смрди, али од људи прави смрадове.
- Показао би зубе али се боји да му не испадну протезе из уста.
- Не потцењујте пепео. Настао је на ватри.
- Човек се узбуђује због празнина у васиони. Празнине у себи најчешће не примећује.
- Бадава ми тло под ногама кад сам изгубио тачку ослонца.
- Човек је најлепши док се огледа на извору детињства.
- Вешала делују тако невино, док се празна љуљају на ветру.
- Кад драма сиђе са позоришне сцене у публику, доказ је да су ствари у држави отишле предалеко.
- Кловн у циркусу врста је уметника. Кловн у политици, тужна је појава.
- Бог је створио свет и украсио га лепотама. Потом је силно погрешо – створио је човека на њему.
- Ако ме саветујете да перем руке, не испирајте ми мозак.

О ПИСЦУ АФОРИЗАМА

Светолик Станковић је рођен 1945. године у селу Бабичко, недалеко од Лесковца. Објавио је десетак књига поезије и прозе. Добитник је многих награда и признања.

Члан је Српске духовне академије, Параћин.

Добитник је *Повеље Српске духовне академије* у 2018. години: У знак признања за значајан допринос нашој књижевности, духовности и баштини, а посебно истичемо роман *Сидонијин њолег* – о Исидори Секулић.

Лауреат је највише награде, *Раваничанин*, Српске духовне академије, у 2019. години: Највише признање за трајан допринос српској књижевности, духовности, култури и националној баштини – награда за животно дело.

Члан је УКС.

Живи у Лесковцу.

